

Sfântul
Gavriil Georgianul

EU SUNT
NEBUNUL
CARE NICIODATĂ
N-A ÎNNEBUNIT

viața, acatistul, paraclisul, rugăciuni

Ediție îngrijită de L.S. Desartovici

EDITURA DE SUFLET
București

CUPRINS

Nebunia îmbogățirii în Dumnezeu	5
Nebunia în Hristos	11
Viața Sfântului Gavriil cel nebun pentru Hristos	12
Acatistul Sfântului Gavriil Georgianul, mărturisitorul și nebunul pentru Hristos	27
Paraclisul Sfântului Gavriil Georgianul, mărturisitorul și nebunul pentru Hristos	70
Învățăături ale Sfântului Gavriil Georgianul urmate de rugăciuni	119

Corectură: Olga Bersan

© Editura de Suflet pentru prezenta ediție

ISBN 978-606-8633-45-9

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României

NEBUNIA ÎMBOGĂȚIRII ÎN DUMNEZEU

În urmă cu mai bine de douăzeci de ani mi-a fost dat să fiu martor la o întâmplare care mi-a rămas nespus de vie în memorie. În orașul natal – unul din cele mai însemnate din țara noastră – vedeam adeseori că se perinda în centru, într-o piață frumoasă plină cu statui și porumbei, un nebun pașnic care împrăștia hrană păsărilor, iar acestea prinseseră îndrăzneală și i se așezau pe mâini, pe umeri și câteodată și pe cap. Am văzut această frumoasă imagine ani de-a rândul, întrucât blajinul și foarte tăcutul Vasile – căci acesta era numele lui – devenise un obișnuit

și cunoscut hrănitor al porumbeilor. Lumea știa că fusese internat la psihiatrie și, dacă s-ar putea spune așa, era socotit de toți „nebun cu acte în regulă”. El își făcuse apariția în centrul orașului prin 1995.

În Vinerea Răstignirii Domnului din anul 1999 am participat de dimineață la slujba săvârșită în Catedrala orașului, iar apoi m-am îndreptat spre casă. Mi-a trecut prin gând să merg să-l văd pe Vasile cum hrănește porumbeii, dar el nu era în acea zi în piață, așa că mi-am îndreptat pașii spre stația de autobuz. Spre uimirea mea, Vasile aștepta la trecerea de pietoni la care mă aflam și eu. Deși era la nici un metru de mine – căci se afla doar o persoană între noi – nu l-am observat. Dar în următoarele clipe s-a petrecut ceva uimitor: Vasile, care nu vorbea nimic și cu nimeni, a început să cânte cu o voce

puternică, limpede și foarte frumoasă. Oamenii au început să se retragă din preajma lui: unii mustăceau, alții se arătau indiferenți sau disprețuitori, în privirea altora se putea citi minuirea. Pe mine m-a trecut un fior, un cutremur cu care nu m-am mai întâlnit niciodată în viață. Vasile cânta cu o putere care simțeau că este mai mult decât cea omenească, iar cuvintele cântării lui erau acestea: „Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând și celor din orașe viață dăruindu-le!”. Și nu a cântat doar o singură dată. Am trecut strada și m-am depărtat la o mică distanță de foarte aglomerata trecere de pietoni; am stat și l-am privit pe Vasile, care a rămas pe loc și – ținându-se de stâlpul semaforului –, a cântat același cântec mai bine de un sfert de oră. Era liniștit, senin și se vedea în privirea lui că știe bine ce și de

ce face, chiar dacă oamenii treceau oarecum impasibili pe lângă el.

După o vreme s-a oprit și, cel mai probabil, a mers să hrănească porumbii. Ei știau să-i asculte tăcerea și primeau hrana pe care le-o dădea.

Dacă azi am merge pe unul din bulevardele din marile orașe și am vedea acolo pe cineva care își așează un scaun în mijlocul traficului și se cocoată pe el pentru a-L propovădui pe Hristos, oare cum am reacționa la această priveliște? Oare ce părere ne-am face dacă acel om ar fi îmbrăcat în haine de monah și ar purta pe creștet o coroană aurită, făcută din vreo tablă sclipitoare găsită pe undeva prin gunoaie? Un asemenea om, în plină stăpânire comunistă, a dat foc unui uriaș portret al lui Lenin, gândul său fiind cât se poate de simplu și de limpede: „Nu se cuvine să dăm slavă idolilor omenești,

ci numai lui Hristos Dumnezeu”. Cel care a făcut acest lucru a fost Sfântul Gavriil Georgianul, cel Nebun pentru Hristos. Pentru fapta sa, a fost zdrobit în bătaie de departamentul securității statului sovietic georgian, urmând ca mai apoi să fie executat. Dar, mai presus de orice uneltire pământească, el a rămas în viață și și-a continuat nebuniile și trăznăile, pe care le-a săvârșit într-o uimitoare precizie a vederii inimilor omenești.

Astăzi el este cunoscut în toată lumea ortodoxă ca un puternic mijlocitor în rugăciune, precum și un mare făcător de minuni, căci înaintea sfințelor sale moaște nenumărați oameni și-au aflat căile mântuirii.

Nădăjduim ca și această cârticică să devină cale de întâlnire cu minunatul Părinte Gavriil, ca astfel, toți cei care îl iubesc sau îl vor îndrăgi după ce îl vor

cunoaște, să aibă la îndemână cuvinte de rugăciune și prețuire prin care să fie cuprinși în tainica și dumnezeiasca sa îmbrățișare.

Credem că Sfântul Gavriil, numit de georgieni Mama Gabrieli, pentru marea dragoste ce i-o poartă, a fost și este pentru generația noastră un adevărat semn al lui Dumnezeu, împlinindu-se întru el cuvântul Sfântului Antonie cel Mare, unul dintre slăviții temeluitori ai monahismului ortodox: „Va veni vremea ca oamenii să înnebunească și, când vor vedea pe cineva că nu înnebunește, se vor scula asupra lui, zicându-i că el este nebun, pentru că nu este asemenea lor”¹.

L. S. Desartovici

¹ Cf. *Patericul Egiptean*, ed. EOR, Alba-Iulia, 1990, p. 12.

NEBUNIA ÎN HRISTOS

Cred că numai nebunia în Hristos poate uni, fără amestecare, în orice condiții, meritata certare cu nemeritata mângâiere a Milostivului Dumnezeu.

Și mai cred că, de ne vom rușina cu pocăință de întunecata noastră „cumințenie”, Sfinții nebuni ai Domnului ne vor trece cu îndrăzneală prin vămile cele grele ale duhurilor, în a căror nămolire ne-am afundat atât de des în viața de aici.

Sfinte Gavriile, îți mulțumim, slăvindu-L pe Domnul, pentru iubirea ta jertfelnică și te rugăm, nu ne părăsi în rugăciunile tale acum și în ceasul cel greu al despărțirii de viața pământească.

*Maica Siluana Vlad
Stareța Mănăstirii Sfântului Siluan Athonitul
din Iași, 10 august 2020*